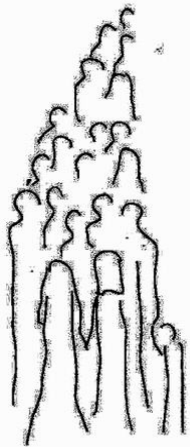

СИМВОЛ НА ВЯРАТА

БЮЛЕТИН НА ЦЕНТЪРА ЗА РЕЛИГИОЗНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ И КОНСУЛТАЦИИ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ" ПРИ СТОЛИЧЕН ХРАМ "СВВ. КИРИЛ И МЕТОДИЙ"
Брой 6, 29 юни 2007 година (Свв. апли Петър и Павел - Петровден)

Отношението към различните религии и религиозните общности у нас и по света най-общо може да бъде сведено до 3 основни вида:

* Безразлично отношение, базиращо се на религиозна неграмотност и духовна индиферентност.

* Безкритично и либерално отношение, одобряващо съществуването на всякакъв вид религии и движения на религиозна основа.

* Осъзнат и последователен плурализъм, отчитащ правото на всеки човек да изповядва дадена вяра при условие, че тя не засяга интересите, правата и свободите на останалите хора и на обществото като цяло. Като неделима част от вселенското Православие Българската Православна Църква споделя плуралистичната нагласа спрямо съществуването на различните религиозни явявания. Не е необходимо да правим историческа ретроспекция, за да илюстрираме добре известната толерантност на православните християни, които - без да изпадат в религиозен релативизъм – съзнателно се стремят да виждат преди всичко Божия образ в *другия*, в *различния* по вяра човек. Същевременно Православната църква ревностно отстоява и пази догматичната, етичната и литургичната устойчивост на своето учение и

духовен живот. Последното е особено важно за личностния и духовен интегритет на всички православни хора, съдейства за оздравяване и стабилизиране на духовния климат в обществото и безусловно подпомага цялостното развитие на народите по земята. Ето защо Православието с тъга констатира отклоненията от пълнотата на свещ. Писание и свещ. Предание и с тревога се отнася към религиозните деформации, до които тези отклонения често водят.

От протестантизъм към Ню Ейдж и новоезичество: ЕДИН БЪЛГАРСКИ ФЕНОМЕН

В този пореден брой на нашия бюлетин се илюстрира именно рискът от смесването на православната духовност с други религиозни традиции. Подчертава се също и опасността от пълното отричане на православните догмати и канони, които за Църквата Христова са щит срещу всички „Троянски коне“, търсещи начин да я превземат, ако е възможно, отвътре и в края на краищата да я разрушат. За обществото православните догмати и канони винаги играят ролята на фактори, които носят благословение на съответния народ, поощряват отговорността, градивността и цялостната стабилност на социалния му

живот.

Настоящата статия се базира върху конкретни данни и свидетелства на пострадали хора, които са се измъкнали от здравата „прегръдка“ на новопоявила се секта с български произход. Нейната деструктивна дейност беше извадена на светло в последните два месеца благодарение на общите усилия на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“, наши видни учени и доблестни представители на национални медиите като БиТиВи, ежедневниците „24 часа“ и „168 часа“ и др.

I. EPOCH (Ecclesia Protestantorum Orthodoxa Catholico Hebraica), Градът на Христос или The City of Christ, Нови Ерусалим,

Съборна църква, богумили, Институт по трансцендентна наука, Сдружение „Академия Орфика“, Тракийска църква са част от имената, зад които се крие една и съща българска секта. Тези имена също така отразяват и „еволуцията“, която изживява тази общност в периода от 1994 г. до днес.

Създатели на общността.

ЕПОХ или *Градът на Христос* е създадена от двамата братя Стефан и Цветан Гайдарски. Техните родители са протестанти, които дълги години посещават II-ра Евангелска Петдесятна църква в София. Стефан и Цветан израстват в същата среда, а по-малкият брат Цветан за известно време дори е ръководител на младежката секция на тази протестантска общност, което не му попречва по-късно да работи и като псалт / църковен певец / в столичния храм „Св. Неделя“.

Цветан завършва музикалната консерватория „Проф. Панчо Владигеров“ в София със специалност оперно пеене и не спира да търси пресечни точки между изкуството, душевната екзалтация и религията. Около 1992 г. Цветан заедно със свои приятели и съмишленици гравитират около сектата на Георги Бакалов *Слово на живот* и активно участват в динамичните процеси, свързани с оформянето и разпадането на най-различни групи от протестантски тип.

По-големият му брат Стефан завършва медицина със специалност психиатрия, но в самото начало на демократичните промени у нас емигрира в САЩ и заживява в Калифорния, където се бори за оцеляване и попада в различни религиозни групи, между които е и т. нар. *Мелхиседекови братя*. Най-вероятно там у него се запалва идеята да основе собствена религиозна общност в България и за целта използва своя брат Цветан. Стефан е идеологът, Цветан е лицето на новата секта.

Възникване на сектата.

В средата на 90-те години на 20 век Цветан Гайдарски е главен пастор на *Нови Ерусалим*. Впоследствие започва да действа чрез други лица. Така през 1998 г. в Троян е регистрирано местното *поделение II на Национален алианс „Обединени Божии църкви“* на името на Димитър Дакашев, съпругата му Мариела Дакашева и Мария Гайдарска, майка на двамата братя Стефан и Цветан Гайдарски.

Междувременно Стефан дава насоки от Америка, а групата в България вербува нови членове сред всички християнски деноминации, включително и сред православните. Около 2000 г. Цветан за пръв път споделя с Д. Дакашев възхищението си от посланията, закодирани в йероглифите на гробните камери в египетските пирамиди, на които „се подчинявали дори и ангелите“. Цветан Гайдарски започва да се държи все по-безпардонно и да внушава на всички свои съмишленици, че е Божии пратеник, призван да поведе посветените в тайната общност, а на следващ етап да завладее и душите на всички вярващи от останалите деноминации.

През 2003 г. започват радикални промени в идеологията и оформянето на култовите пространства на сектата, която провежда своите събрания в апартаменти в София на ул. „Московска“ 27, на площад „Славейков“ 8, в Зона „Б-5“, бл. 5 и др. (За новоезическите капища на сектата ще стане дума малко по-нататък.) Междувременно се правят опити за сформирване на групи и в градове като Троян, Бургас и др.

Сдружение „Академия Орфика“ е най-новото и обществено приемливо лице на сектата. Сдружението представлява класическа форма на сектантска мимикрия чрез културно-образователна дейност за „възраждане“ на древната тракийска култура. Директор на „Академия Орфика“ е Цветан Гайдарски; той, както и брат му не пропускат да изтъкнат, че са официално вписани в регистъра за меценати на Министерството на културата на Република България. Очевидно чрез някаква схема за дарения или сътрудничество това сдружение си е „закупило“ формално обществено признание в лицето на министерски чиновници, които или не подозират какво се крие зад този „меценат“, или проявяват непростимо безразличие. Така чрез „Академия Орфика“ братята Гайдарски работят в три главни направления: институционализиране на идеите и присъствието на сектата в българското общество; развиване на дейност, която им носи финансови приходи от представянето на „тракийски“ спектакли в читалищата из страната, от продажбата на книги, аудио- и видеоматериали и т.н.; и най-вече - зарибяване за сектантските идеи на Гайдарски на нищо неподозиращите младежи и девойки, които с ентузиазъм се включват в живота на групите, ангажирани с музикално-поетични и танцови занимания по проектите на „Академия Орфика“. Изкуството е най-прекият път към сърцата и умовете на младите хора, които са много важна за братята Гайдарски социална група, от която те имат жизнена нужда за набиране на свежи, наивни и себеотдадени членове за тяхната секта.

Учение.

Тръгвайки от либералното протестантство, свързано с „кръщаването със силата на Св. Дух“ и „говоренето на езици“ (*евангелистко петдесятничество*), сектата на братята Гайдарски с всяка измината година се отдалечава все повече от християнството. Постепенно или пък с решителна авторитарност Стефан и Цветан въвеждат в учението и практиките на общността окултно-масонски идеи и символи, кабалистични подходи, египетски езически елементи, медитация. След 2003 г. братята все по-безцеремонно натравят вярвания, уж свързани с тракийско-орфическите мистерии от древността. Без съмнение това е свързано с изобилието от археологически открития по нашите земи през този период. Стефан и Цветан Гайдарски добре се ориентират в културно-пазарната ситуация и се опитват да извлекат лични материални изгоди, флиртувайки с потребността на българина да се почувства наследник на велико минало, пък било то и езическо.

Ако дотогава водачите на сектата са се обличали в одежди, сходни с тези на православните и римокатолическите свещеници, и са се наричали „пастири“ и „епископи“, то през последните няколко години Цветан Гайдарски започва да използва и думата „жрец“.

Библията вече не е върховен авторитет за лидерите. Те се вдъхновяват от окултистка и езотерична литература, от египетската „Книга на мъртвите“, от „древни тракийски писмена“, уж разчетени от Стефан Гайдарски и т.н.

Личността на Христос започва да се замества с образите на Орфей, с египетското слънчево божество Хорус с глава на сокол, и с някакво хибридно божество, което „Божии пратеници“ наричат ТионИисус, т.е. слагат знак на равенство между вакханския езически бог Дионис и Спасителя на човечеството Иисус Христос.

Също така се пропагандира божествеността на мъжкото и женското начало, което води и до обожествяване на човека.

Кулминация на идеологическото си видоизменение сектата изживява с публикуването на книгите на Стефан Гайдарски „Тракийски послания“, „Тракийски мистерии“ и най-новата „Тракийското Писмо Декодирано – II“ (2006 г.). Те излизат под авторското име – д-р Стефан Гайд. Днес тези книги са настолни за членовете на сектата и играят роля на „свещено писание“. Основната идея в тях е, че Орфей е пророчествал за Христос още преди Рождество Христово и че тракийското писмо предшества египетското и стои в основата на всички древни тайни религиозни знания, включително и в основата на Моисеевия закон, съхранен в Стария Завет.

Тук е мястото дапомним, че някои от най-видните български учени-траколози активно заявиха възмущението си, както от ненаучните публикации на Стефан Гайдарски, така и от факта, че чрез тях той разпространява сектантски идеи. Проф. Валерия Фол, ст.н.с. д-р Георги Китов, проф. Димитър Овчаров, проф. Кирил Йорданов са някои от личностите, които през последната една година защитиха българската наука от поредното посегателство на самозванци и манипулатори, каквито, извън всякакво съмнение, са братята Гайдарски.

Практики.

В началото сбирките на ЕПОХ преминавали в типично протестантски стил – молитвени събрания с пеене на протестантски химни, някои от които лично написани от Цветан Гайдарски. Към тях започнали да се прибавят и чисто инструментални изпълнения предимно на студенти от консерваторията в София, чрез което на последните се давало допълнително поле за изява, която ги привличало допълнително към живот в сектата.

Но въвеждането на медитация и повтаряне на „тракийски мантри“ не закъснява. Бивши членове на сектата разказват, че по време на сеансите им се давали за повтаряне тракийски изрази, чието енергийно въздействие върху действителността било „преоткрито“ и „доказано“ от жреците на общността.

Свидетелите потвърждават, че в „Градът на Христос“ широко се използва хипнозата, вследствие на която някои по-лабилни последователи получават пристъпи на холерична еуфория, пълно отчаяние или неуправляема агресивност.

С цел пълно контролиране на живота в сектата лидерите й нарушават принципа за съхраняването на изповедната тайна. В съвета на „епископите“ на ЕПОХ се обсъжда всичко, което е научено за болките, дилемите и проблемите на членската маса. Така става възможно безпардонно да се направляват отделните човешки съдби, както и развитието на сектата като цяло.

За съжаление в общността на Гайдарски се практикува и т.нар. ритуал „Оракул“, който по наше мнение представлява опасна смесица от хипноза и демонично обсебване. Вследствие на участието си в този ритуал скулпторът Руси Русев полудява през 2005 г., след което напълно изчезва. И до ден днешен родителите му и семейството му - жена с две деца - нямат никаква открита следа за него.

Без да информират последователките си какво точно означава носенето на бели забрадки, гуру-тата в сектата заставят част от жените да изпълняват това предписание

без никакви въпроси. Едва след напускането си на сектата Зорница (32 г.) разбира, че това я е задължавало да живее в безбрачие, за което личното й мнение не е било потърсено.

Братята Гайдарски и техните най-близки сътрудници „епископи“ никога не събират заедно всички свои последователи, а ги ръководят в отделни групи, които нямат никаква връзка помежду си. Те се състоят от около 10 човека и по правило дори не подозират за съществуването на останалите. Когато се появят недоволни или питащи членове, те биват пренасочвани към групата на вербовчиците, които всъщност вече не участват в никакви „богослужения“, а са натоварени със задачата да привличат нови членове към сектата. Осъзнаването на този факт от страна на някои вербовчици и духовната им неударовеност са направили възможно излизането им от тази тоталитарна религиозна общност.

Когато някой член напуска сектата, се събират заседателите на Небесното Съдилище и издават присъди, които имат двойно действие – проклинат и унижават прогледналия човек и поддържат чувството за страх у заслепените последователи. Във връзка с напускането си на „Тракийската църква“ преди няколко години Димитър Дакашев и други хора като него са „осъдени“ от Небесното Съдилище по следния абсурден и човеконенавистнически начин: „Понеже вашият съюз е без Божия Дух, неговото рещепление ще се разраства докако се разпръснете съвсем в сърцата и пътищата си. /.../ Това ще продължи докато останете сами, изоставени от всички близки и родственици около вас... /.../ Бог ще ви предаде на враговете ви и ще ви се случва това, от което се страхувате.“ (вж. пълния текст на присъдата в неправославния, но поучителен линк на пострадалите от сектата <http://www.lozata.info/svideteli.php?action=2>).

Светилищата

Първоначалните домашни събрания на сектата на Гайдарски се организирани в помещения без пощна украса или с някакъв тип символика, напомняща на Православие, римо-католицизъм и протестантизъм едновременно. С времето обаче украсата на вътрешните пространства придобива все по-изявен езически характер. В светилището на пл. „Славейков“ и в други апартаменти започнали да се появяват египетски йероглифи и божества, окултни и масонски символи. Зад двата реда завеси, дялящи „простосмъртните“ от лидерите на сектата има 2 псевдоправославни изображения - на Христос и на подкупващо „свенлива“ жена, която трябва да представя св. Дева Мария. И двете изображения напомнят на православни икони, но нито Христос е с вписан кръст в нимба и със съпътстващите го букви **Сый** (гр. **Ο ΩΝ, ο ων** = Вечностьсуществуващият), нито жената е посочена изрично чрез църковнославянски или гръцки съкращения като Майка Божия. В капищата си жреците-„епископи“ имат тронове, а също и меч под ръка за по-голям авторитет. Те кощунствено употребяват хляб и вино като заблуждават последователите си, че това има нещо общо с Христовата Кръв и Тяло и с православното св. тайнство Причастие. Всъщност символиката е свързана с митовите цикли, плодородието и възраждането на земята, а не с Христовите изкупителни страдания.

Негативен опит на бивши членове на сектата.

Зорница, Димитър и Мариела Дакашеви, Г.И.М. и други бивши членове на сектата споделиха с нас, че в тази

общност се извършат не просто неправославни и нехристиянски ритуали, но и неща, които заплашват цялостта на човешката личност и на семействата, тяхното благополучие, физическото и идуховното им здраве.

Цветан Гайдарски изисква безпрекословно подчинение спрямо личната си воля. Някои от „епископите“ и резевите членове са изключително агресивни. Случвало се е син да бие майка си и да я сваля на земята затова, че е напуснала сектата и че не се поддава на манипулациите, целящи тя да припише цялото си недвижимо имущество на детето си, т.е. на сектата. Заповядано е на Зорница да напусне работата си, както и да спре следването си в Богословския факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. Разваляни са семейства заради безплодието на един от партньорите. Приятелският кръг на членовете на сектата е бил ограничаван само до съответната група и лидерите са забранявали близки контакти извън общността. По време на „молитвите“ малките бебета са в отделна стая и майките им нямат достъп до тях, дори дечицата да се раздират от плач. Зорница споделя, че повече от година след напускането си се е намирала в тежка депресия и не е можела да се грижи адекватно за дъщеря си; дори наливането на една чаша вода я е претоварвало извънредно много, дори до непоносимост. Синът и снахата на Г.И.М. не й разрешават дори да погали внучето си, тъй като е напуснала „Тракийската църква“. В сектата се толерира доносничеството, даването на десятък от заплатата, доброволния труд, който нерядко заплашва оцеляването на цели семейства. Оказва се натиск за приписване на жилища (бъдещи капища) в „името на Господа“.

Разказът ни ще стане твърде дълъг, ако трябва да предадем всички болки, проблеми, раздели и разочарования, които сектата е причинила на своите бивши членове. Материали по тази тема ще продължават да излизат в нашия бюлетин. Тук е добре да завършим с някои изводи, които касаят сектантството въобще и сектата Гайдарски в частност.

II. ИЗВОДИ.

1. „Градът на Христос“ е пряко следствие от либералното протестантско схващане за легитимността на частното мнение и свободата да решаваш извън съборното съзнание и без съгласието на едната света, съборна и апостолска Църква – Православната.
2. Деформациите, до които се стига в сектата, се дължат на протестантското отричане на свещ. Предание и църковната йерархия.
3. Сектата е плод на мегаломанските и користни цели на своите създатели.
4. Тя вербува млади хора, хора на изкуството, хора в нужда, възрастни жени, които не са духовно образовани и богословски подготвени.
5. Сектата заплашва физическото, психическото и духовното здраве на своите членове. Разстройва семейния им и професионален живот.
6. Сектата създава синкретично учение от Ню Ейдж и новозически тип, който днес е много популярен.
7. Лидерите не се колебаят да си служат с лъжи. За целта Стефан Гайдарски без свян лансира съчинени

от него самия псевдонаучни теории за наличието и значението на тракийското писмо и тракийската култура.

8. Сектата развива пропагандна дейност в София и страната като работи с местните читалища, които без да подозират стават домакини на нейната общественоопасна активност.

9. Мимикрията зад паравана на културното Сдружение „Академия Орфика“ (*Удостоверение № 3/04.09.2006 г.; София, бул. “Евлоги Георгиев” 72 - представлявано от Цветан Гайдарски*), подпомагащо дейността на Министерство на културата, цели институционално признание, както и създаване на влиятелен кръг от спонсори и лоби сред обществената елита.

10. Сектата „Градът на Христос“ нарушава основни човешки права, поради което следва да бъде поставена под наблюдението и контрола на компетентните държавни органи. Обществото ни не бива да се поддава на манипулативните реакции на нейните лидери, които се опитват да развяват байрака на религиозната толерантност, нагло обвинявайки здравия усет на нашия народ, който безпогрешно долавя гнилия „духовен плод“, принасян от сектантите.

В ЗАКЛЮЧЕНИЕ трябва да подчертаем, че зачитането на религиозните права и свободи на българските граждани никога не бива да бъде прилагано механично и безкритично, защото подобен подход би могъл да заплаши други техни неотменими права: правото на личен и здравословен начин на живот, правото на образование, правото на труд, правото на свобода и щастие.

Обществото ни ще покаже зрялост, ако не допуска в недрата си зараждането на религиозност, която се самопревъзнася и безчинства. Всички сме отговорни за това в живота ни да вирее и процъфтява жизнуетвърждаващата вяра, която действа чрез любов. А истинската любов е „дълготърпелива, пълна с благодат, ... на неправда се не радва, а се радва на истина“ (1 Кор. 13:4, 6). Такава вяра, такава надежда и такава любов Бог да даде на всички ни, за да прославяме достойно името Му и да наследим вечно спасение! Амин.

Забележка: От името на ЦРИК „Св. св. Кирил и Методий“ и на цялото ни общество благодарим на всички бивши членове и на останалите свидетели по случая за проявената доблест и активност в осветляването на вредната дейност на сектата „Градът на Христос“. Именно информирането и предпазването са най-ефикасните методи за противодействие на отрицателното влияние на сектантството върху нашата нация.

Д-р Десислава Панайотова

Адресът на центъра е:
София 1202, ул. “Г. Вашингтон” № 47
Храм “Свв. Кирил и Методий” (до Женския пазар)
Енорийски център, ет. 3
Тел: 02 / 983 14 85
GSM: 0878 44 54 57
E-mail: crsc_st_cyril_st_methodious@abv.bg
web: www.symvol.org